

Každý je synem božím

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 1982* ←

*Ten, který je muslimům znám jako Alláh, jako Jehova křesťanům
a jako Pán s lotosovými očima uctívačům Višnu,
jako Šambhó těm, kdo ctí Šivu, odpoví ochotně tomu, kým je uctíván,
udílí mu milost slávy a úspěchu a zaplavuje ho radostí a štěstím.
On je jediný, nejvyšší Já. Uvědomujte si ho jako paramátmana.*

Vtělení lásky!

Příroda dává horko a chlad, radost a zármutek. V jednom období je chlad velice vítán jako příjemný. V jiném je stejně tak vítáno horko. Obé dává člověku uspokojení, jestliže to potřebuje. Tudíž člověk vítá horko i chlad. Obojí přispívá k lidskému pohodlí a spokojenosti. Čas, prostor a okolnosti rozhodují o jejich užitku a hodnotě. O tomto postoji přijetí nevyhnutelných skutečností se v Gítě hovoří jako o klidu a vyrovnanosti – *samatvam*. Gíta praví: *Samatvam jógam učajaté* (vyrovnanost, vyrovnaná mysl a stálost jsou známy jako jóga).

Gíta také prohlašuje: *Jógah karmasu kaušalam* (jóga je vlastnost dokonalosti, která charakterizuje každý čin). Štěstí a utrpení, úspěch a selhání, překážky a zábrany, pomluvy a očerňování, chvála a kritizování jsou spolu vzájemně provázány, nikdy je neprožijete nezávisle. Člověk je však povznesen výhrou a sklíčen ztrátou. Když je chválen, je povznesen, je-li haněn, nahrbí se. Měl by však mít na mysli, že jsou to jen přechodné jevy, jako horko a chlad.

To je předpis pro duševní mír a vyrovnanost společnosti. Zvažte skutečnost věcí – vrcholy hor jsou jen hromady skal, půda, na které bydlíme, je jen kupa hlíny, tělo, které nosíme, je jen maso a kost, vše je složené z pěti hlavních živlů – prostoru, vzduchu, ohně, vody a země. Různým vzorům stejných sil a věcí, které představují rozličné rysy, jsou dávana nová jména a podoby. Po tisíciletí se z Indie šířila tato holistická duchovní pravda a následný názor o sebezapření a vyrovnanosti. „Jedině sebezapřením můžeš dosáhnout

nesmrtelnosti,“ prohlašují vědy. Tato pravda se musí kvůli rozlišování vštěpovat do mysli. Proto Šrí Kršna praví: „Já jsem rozlišování v lidské bytosti.“ To je významný rys člověka.

Ve Bhágavata puráně je řečeno, že každá živá bytost musí putovat zpět ke zdroji, z něhož vytryskla. Skutečné štěstí se nachází jen tam. Člověk může cestovat za obchodem po mnohých zemích a ve velkém pohodlí pobývat v různých městech, ale odpočnutí a mír nalezne jen tehdy, až dojede domů. Pozemský život je jen obdobím na jeho dlouhé pouti, kde pobývá jen na chvíli. Ten příbytek se nesmí zaměřovat s domovem, ale mnozí to tak dělají a odmítají si vzpomenout na domov. Vše, co se týká *átmana*, blaží, vše, co se týká jáství, je ubohé. To prohlašují upanišady. Člověk ztrácí sebe sama v bojích a frakcích, v chamtivosti a zisku a nevšímá si zdroje, podstaty, již sám je.

Potíž začíná s jeho návykem zaměřovat své myšlenky na nějakou věc či osobu. Myšlenka se stává ostnem, ústředním tématem, pastí a nakonec zotročující touhou. Když se touha setká s překážkami, vytryskne hněv a vzburcují se emoce, které mohou v člověku přehlušit lidství. Osoba ztrácí schopnost rozlišit mezi správným a špatným a sklouzne ke hříchu. Jak se dá držet pod kontrolou mysl, vedoucí nás po cestě přání, hněvu, vášně, předsudku a hříchu? Smysly, které svádějí a zakalují mysl, je třeba nejdřív sledovat a ovládnout. Rozvíjejte styl slovního projevu neposkvrněného falší, tělesné aktivity neznečistěné násilím a duševní procesy nepokažené připoutaností či záští. Zaměřte také smysly směrem k Bohu. Mysl vás okrádá o cenný poklad duchovního bohatství. Dávejte si neustále pozor na její úklady.

V Bibli se praví, že Bůh hledá Své. Přemítejte nad tím. Bůh je ve všech časech všude. Jeho není třeba nikde hledat. Nikdy. Ale Bůh hledá ty, kteří hledají Jeho a usilují, aby si Ho byli vědomi. Koho Bůh hledá? Vyhlíží upřímného, pravého, nesobeckého, stálého oddaného. Mimo to hledá ideálního syna, který může stanout před lidstvem jako příklad k následování. Takové osoby jsou dnes velice vzácné. Nazývají se oddanými, ale pláčou a naříkají, když mají jásat, jásat, když mají důvod k pláči a nářku. Proto Pán říká:

*Já hledám, hledám, stále hledám.
Hledal jsem v minulosti, hledám a hledám i nyní člověka,
který zná a dodržuje pravdivě svoji dharmu.*

Kristus se prohlásil poslem božím. Uvědomil si, že tělo mu bylo dáno, aby ulevil lidskému utrpení a posloužil bezmocným a těm, kteří nemají domov. Popíral potřeby těla a své schopnosti a síly věnoval osvobození od trýzně a

bolesti. Když pak vědomí vyrostlo na úroveň mysli, uvědomil si, že je synem božím. Usiloval o poznání rozdílu mezi zdánlivým a skutečností, mezi pravdou a představou a poznal vyšší úroveň vědomí, která překračuje vrtochy mysli. Na tomto vrcholu si uvědomil, že „já a můj Otec jsme jedno“. A oba jsou jediným projevem boží podstaty, Ducha Svatého.

Narozeniny každé významné osobnosti slaví ti, kteří ji uctívají a následují. Tento den, Kristovy narozeniny, je svátek, kdy nepracují úřady a továrny. Není svěcen jako svatý den. Lidé chodí do kostela a účastní se obřadů, ale vracejí se domů, aby se bavili, pili a tančili. V období vánoc je kříž zapomenut. Den se musí zasvětit očistě od vášní a emocí prostřednictvím meditace o ctnostech a hodnotách, které Ježíš proklamoval.

Dnes se člověk honí za svými touhami a neusiluje o ideály. Touží po dlouhém životě, nikoli po životě v Bohu. Nevšímá si stop velikánů ani je nenásleduje. Snížil se do postavení služebníka domácnosti, který netuší, kam pán ukryl nejvzácnější klenoty. Kdyby byl pánem, věděl by to. Jelikož však selhal v růstu do toho postavení, neví o pokladu, kterému má vládnout. Každý musí zkoumat sám pro sebe, zda bude lpět na tretkách, či ochraňovat klenoty. Lampa, která je umístěna na kopci, osvětluje okolí, je-li v jámě, jakoby ani nebyla. Ctnost v praxi je lampa, září pro všechny. Dobré myšlenky a dobré skutky mohou ovlivnit ostatní. Klenoty moudrosti, světlo intuitivní zkušenosti by se neměly před bližními tajit. Musí se sdílet i za cenu vlastního života. To učil a představoval Ježíš.

Ve všech dobách kráčí ve stopách velikánů výsměch a udávání. Pronásledují je jako stín, kterému nelze uniknout. Proti Ježíši se obrátili i vlastní učedníci, i ti, kteří ho uctívali a lpěli na jeho slovech. Způsobili zlo tomu, který jim činil dobro. Ježíš přesto přál dobro i těm, kteří ho napadali a ubližovali mu. To je ponaučení, které je zapotřebí dnešku. Nikdo by neměl počítat jemu způsobená zranění a plánovat odplatu. Naopak má vracet lásku za nenávisť, bratrství za nepřátelství. Chovat se opačně je znakem slabosti, nedostatku odvahy, víry v lidské dobro. Ježíš ve svém svatém zápase zvítězil. Dnešního dne musíme v sobě rozvíjet toto přesvědčení a odvalu.

Je mnohem prospěšnější velikány milovat, než je vyznamenávat. Chvála, gloriifikace a velebení je vynáší na nedosažitelný stupeň. Láska poutá jedno srdce ke druhému. Vděčnost za inspiraci a získaná poučení musí svazovat srdce v lásce. Oslava vánoc by se neměla skládat z koledí, živých obrazů, zdobených stromečků a Santa Klauze. Musí být prosycena rozhodnutím, praktikovat alespoň několik ponaučení, která nás Ježíš učil. Nejpřednější potřebou je víra v Boha a v naši vlastní božskou přirozenost.

*Tam, kde je víra, je i láska,
tam, kde je láska, je i mír,
tam, kde je mír, je i pravda,
tam, kde je pravda, je i blaženost,
tam, kde je blaženost, je i Bůh.*

Touha po blaženosti je nejlepším důkazem naší svaté přirozenosti. Člověk je blaženost. On blaženost hledá. Blaženost je pro něj největším požehnáním. Jelikož je Bůh blaženost, štěstí je v jednotě s Bohem. Nic jiného nemůže přinést radost, neovlivněnou tím, co se stalo nebo nestalo. Ježíšovo srdce bylo čisté a tiché. Tudíž je ctěno jako svaté. Svá srdce musíme posvětit, abychom splynuli s Ježíšem, nebo on splynul s námi. Když splýváme, nazývá se to *bhakti*. Mít v sobě probuzeného Ježíše je cesta *džňány*. Ježíš byl poslem božím, ale uvědomte si, že i vy všichni jste poslové boží. Nejen Ježíš byl synem božím, Jeho dětmi jste vy všichni. Ježíš a jeho Otec jsou jedno. Vy a Bůh jste také jedno a měli byste si toho být vědomi.

Dnes se v Prašánti Nilajam shromáždili lidé z mnoha zemí. Tím, že jste přijeli z takové dálky, byli jste cestou vystaveni mnoha nesnázím. Ze svého pobytu zde si tedy musíte odvézt alespoň několik ušlechtilých trvalých ponaučení pro duchovní vývoj. Místo abyste jezdili po Indii a sbírali dojmy z různých míst, jak to dělávají turisté, vstřebávejte duchovnost a svatost a vedte svůj život hodnotnějším směrem.

Věnujte pozornost jednomu drobnému faktu. Indové nedychtí po poznávání a prospěchu ze své duchovní kultury. Přímo pod rozsvícenou lampou musí být kousek temnoty. Pokud někdo stráví 24 hodin v klimatizované místnosti, nedocení či nezhodnotí její požehnání. Musí-li však chodit hodinu na horkém slunci, bude za ni jistě vděčný a ocení ji. V Nilajam jsou tisíce takových, co volají „Svámí, Svámí,“ ale neuvědomují si nesmírné dobrodiní, jehož se jim dostalo. Když dítě spolkně první sousto vařené rýže, které je mu obřadně vloženo do úst, mají všichni radost. Rodiče jsou potěšeni a dítě je obdivováno. Když dítě roste a pojídá talíře rýže, nikdo nezasne, není pyšný, ani je neobdivuje. Proč? Osoba je stejná, jídlo je stejné. Jídlo se stalo návykem, opakuje se, je mechanické, jedná se o nezbytný zvyk.

I vy jste s Bohem, v Bohu, stejně jako každý druhý. Nejste si však toho štěstí vědomi. Když uvidíte Boha během meditace jste ohromeni údivem a radostí a překonává vás extáze. Pozorujete mě dlouho před sebou. Věřte mi však, že až se vrátíte zpět na pokoj a já vám dám alespoň na vteřinu *daršan*, zatímco sedíte v *dhjáně*, jste bez sebe radostí: „Ó, Svámí mi dal *daršan*!“ *Daršan* je něco

mimo přirozený řád, nad tím běžným, co přitahuje zájem. Tento nedostatek proto musí každý překonat. Duchovní štěstí, zázrak, porozumění, boží *daršan* se musí stát životem, přirozeným životním dechem, skutečnou příčinou bytí v těle. Toto Ježíš učil lidstvo svými pravidly a příkladem – princip *átmana*, který je věčným zdrojem blaženosti.

Vtělení lásky, vezte, že ať se zabýváte čímkoli, ať jste čímkoli, ať putujete kamkoli, jste vždy v Bohu, vše je božské, všechny činy jsou obětinou ke slávě boží a svůj život tudíž naplňujte a učiňte jej plodným.

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 1982